

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił A. G. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 25 lat stażu sumarycznego w tym 12 lat 6 miesięcy i 20 dni stażu pracy w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczono wnioskodawcy okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od 5 listopada 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. oraz że przy ustalaniu 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnia się wypłaconych po dniu 15 listopada 1991 r. wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz zasiłków chorobowego i opiekuńczego.

Odwołanie od ww. decyzji złożył A. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu podał, że okresie od 1978 r. do 1982 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w Zakładach (...) w Ł. na oddziale odlewni kolorowej i była to praca wykonywana w warunkach szczególnych. A. G. wskazał, że nie dysponuje świadectwem pracy, a jedynym dokumentem, który wskazuje, że w ww. okresie świadczył pracę jest legitymacja ubezpieczeniowa określająca, że wykonywał obowiązki pracownicze formierza.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. G. urodził się (...)

W dniu 14 października 2015 r. A. G. złożył wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

A. G. wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(wniosek k.1 - 4 odwrót plik I akt ZUS, decyzja k.10 – 10 odwrót plik I akt ZUS)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 25 lat 2 miesiące i 15 dni ogólnego stażu pracy.

(okoliczność bezsporna)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w wymiarze 12 lat 6 miesięcy i 20 dni w Spółdzielni Pracy (...).

(okoliczność bezsporna)

W okresie od 29 maja 1978 r. do 31 października 1985 r. A. G. zatrudniony był w Zakładach (...) w Ł..

(świadectwo pracy w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

Zakłady (...) zajmowały się produkcją gaśnic, baterii oraz armatek wodnych.

(okoliczność bezsporna)

Początkowo wnioskodawca został przyjęty do ww. zakładu pracy na 14 – dniowy okres próbny w celu przyuczenia w zawodzie.

(umowa o pracę w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

Z dniem 13 czerwca 1978 r. wnioskodawca rozpoczął wykonywanie obowiązków pakowacza.

(umowa o pracę w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

Od dnia 15 czerwca 1978 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki przyuczenia w zawodzie formierza.

Od dnia 7 lutego 1979 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku pomocnika formierza.

Od dnia 1 lipca 1980 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku formierza ręcznego – Odlewnia.

Stanowisko to zostało powierzane wnioskodawcy w kolejnym angażu z dnia 1 października 1980 r.

(angaże w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

Z dniem 16 sierpnia 1982 r. A. G. powierzono obowiązki robotnika transportu.

(angaż w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

Kolejne otrzymywane przez wnioskodawcę angaże wskazują, że do końca swojego zatrudnienia w ww. zakładzie pracy, otrzymywał on angaże na stanowisko robotnika transportu.

(angaże w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.23)

W dniu 24 listopada 1980 r. A. G. uległ wypadkowi przy pracy. Z treści protokołu wypadkowego wynika, że wypadek nastąpił podczas zalewania przez wnioskodawcę form.

(protokół wypadkowy w aktach ZUS)

W początkowym okresie swojego zatrudnienia w ww. zakładzie pracy, obowiązki pracownicze wnioskodawcy sprowadzały się do wykonywania prac pomocnika formierza (określanego mianem pakowacza). Po otrzymaniu angażu na stanowisko formierza, A. G. zajmował się wykonywaniem form do produkcji działek wodnych, części do maszyn czy też gaśnic, które następnie zalewał metalem. Wszystkie powierzone prace wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na oddziale odlewni zakładu pracy. Wnioskodawca pracował na oddziale odlewni do dnia, kiedy został przeniesiony na stanowisko robotnika transportu.

(zeznania wnioskodawcy k.27 odwrót w zw. z k.23 odwrót)

Pakowacz – pomocnik formierza zajmował się rozbijaniem form, wyjmowaniem zalewanych elementów, czyszczeniem ich z piachu, a także usuwaniem nadlewek.

(zeznania świadków: J. M. – k.27, J. N. – k.27 oraz J. S. k.27 – 27 odwrót)

Do obowiązków pracowniczych formierza należało przygotowywanie modeli odlewów elementów w masie formierskiej, które następnie zalewano płynnym metalem tj. brązem, mosiądzem czy też aluminium. W zalewaniu form brało udział dwóch pracowników (na oddziale odlewni pracowało 8-9 formierzy). Metale były topione w piecach odlewniczych, ale wnioskodawca nie zajmował się tego rodzaju czynnościami.

(zeznania świadków: J. M. – k.27, J. N. – k.27 oraz J. S. k.27 – 27 odwrót)

Praca w zakładzie odbywała się w systemie dwuzmianowym, po 8 godzin każda. Wnioskodawca wykonywał prace w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace pakowacza oraz formierza wykonywano na oddziale odlewni. Pracownicy zatrudnieni na oddziale odlewni otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

(zeznania świadków: J. M. – k.27, J. N. – k.27 oraz J. S. k.27 – 27 odwrot)

W Spółdzielni Pracy (...) wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 5 listopada 1985 roku do 2 lutego 2002 roku na stanowisku formierza. W okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) do 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy:

- od 6 do 31 stycznia 1992 roku (26 dni),
- od 11 stycznia 1993 roku do 2 lutego 1993 roku (23 dni),
- od 5 do 12 maja 1993 roku (8 dni),
- od 1 lutego do 31 maja 1995 roku (4 miesiące),
- od 11 do 16 maja 1995 roku (6 dni),
- od 7 do 31 stycznia 1997 roku (25 dni),
- od 20 do 30 kwietnia 1998 roku (11 dni)

łącznie 7 miesięcy i 9 dni.

(świadczenie pracy – k.11 akt ZUS, II plik, karta przebiegu zatrudnienia – k.9 akt ZUS, I plik)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji osobowej wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia oraz zeznań wnioskodawcy i świadków. Zeznania świadków: J. M., J. N. oraz J. S. nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności, bowiem są spójne i wzajemnie się uzupełniają, nadto stanowią konieczne uzupełnienie dla dokumentacji zawartej w aktach osobowych. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, co do charakteru oraz zakresu czynności pracowniczych, jakimi zajmował się wnioskodawca w okresie od 29 maja 1978 r. do 15 sierpnia 1982 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okres pracy wnioskodawcy w Zakładach (...) w Ł. od 29 maja 1978 r. (tj. od dnia podjęcia zatrudnienia) do 15 sierpnia 1982 r. (od następnego dnia wnioskodawca podjął, bowiem obowiązki pracownika transportu) były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia

wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą w szczególności prace wymienione w dziale III (zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym”) w rozdziale odlewania staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur, pod poz. 21 „przygotowywanie mas formierskich i prace formierzy oraz rdzeniarzy” oraz pod poz. 23 - wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów.

Do prac tego rodzaju należy wymieniona w załączniku nr 1 do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego. (Dz. Urz. MG z dnia 29 czerwca 1985 r.), w wykazie A, w dziale III poz. 21 punkt 2 praca na stanowisku formierza ręcznego, wymieniona w wykazie A, w dziale III poz. 23 punkt 2 praca na stanowisku oczyszczacza odlewów oraz wymieniona w wykazie A, w dziale III poz. 23 punkt 8 praca na stanowisku wybijacza odlewów, form i rdzeni. Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Należy także wskazać, iż prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420).

Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art.473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także, gdy z dokumentów wynika, co innego.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w spornym okresie swojego zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. wnioskodawca zajmował się czynnościami związanymi z wykonywaniem odlewów, a także ich oczyszczaniem.

Wnioskodawca w dniu 29 maja 1978 roku został zatrudniony na 14-dniowy okres próbny celem przyuczenia do wykonywania prac pakowacza. Pracę na stanowisku pakowacza wnioskodawca rozpoczął 13 czerwca 1978 roku.

W pierwszej części spornego okresu gdy wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku pakowacza obowiązki pracownicze wykonywane przez wnioskodawcę sprowadzały się do wybijania i oczyszczania wykonanych odlewów. W drugiej zaś części spornego okresu, gdy wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku formierza obowiązki pracownicze wykonywane przez wnioskodawcę sprowadzały się do przygotowywania modeli odlewów elementów w masie formierskiej, które następnie zalewał płynnym metalem tj. brązem, mosiądzem czy też aluminium. Powierzone obowiązki pracownicze wnioskodawca wykonywał wyłącznie na oddziale odlewni w pełnym wymiarze czasu pracy i tym samym cały sporny okres należy zakwalifikować, jako pracę w warunkach szczególnych. Prace wykonywane przez wnioskodawcę zostały wymienione w załączniku A do ww. rozporządzenia w Dziale III pod pozycją 21 (przygotowanie mas formierskich i prace formierzy oraz rdzeniarzy) i pod pozycją 23 (wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów.

Zakład do pracy w szczególnych warunkach zaliczył wnioskodawcy okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od 5 listopada 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku pomniejszając o okresy pobierania zasiłków chorobowych od 6 do 31 stycznia 1992 roku (26 dni), od 11 stycznia 1993 roku do 2 lutego 1993 roku (23 dni), od 5 do 12 maja 1993 roku (8 dni), od 1 lutego do 31 maja 1995 roku (4 miesiące), od 11 do 16 maja 1995 roku (6 dni), od 7 do 31 stycznia 1997 roku (25 dni) i od 20 do 30 kwietnia 1998 roku (11 dni) – łącznie 7 miesięcy i 9 dni.

Do obliczenia stażu pracy w warunkach szczególnych stosuje się przepisy obowiązujące 1 stycznia 1999 roku, co wprost wynika z treści art.184 ust.1 punkt 1 ww. ustawy. O tym, jakie okresy pracy zalicza się do pracy w szczególnych warunkach, stanowi art.32 ww. ustawy.

Od 1 lipca 2004 roku do art.32 ww. ustawy został dodany ust.1a, zgodnie z treścią którego przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się m.in. okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zmiana brzmienia art.32 ww. ustawy nie dotyczy jednak sposobu obliczania stażu pracy osób ubiegających się o emeryturę na podstawie art.184 ustawy, w stosunku do których staż pracy w szczególnych warunkach ustala się na dzień 1 stycznia 1999 roku według przepisów dotychczasowych, a zatem w ich brzmieniu w dniu 1 stycznia 1999 roku. W tej dacie art.32 ustawy nie zawierał zapisu o nieuwzględnianiu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z tych względów okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego przypadające w trakcie wykonywania pracy w szczególnych warunkach podlegają zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonym ubiegającym się o emeryturę na podstawie art.184 ustawy także, gdy przypadają one po dniu 14 listopada 1991 roku. Z ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego (wyroki z 23 kwietnia 2010 roku, II UK 313/09, Lex nr 604217; z 7 lutego 2006 roku, I UK 154/05, Lex nr 15405, z 13 lipca 2011 roku, I UK 12/11, Lex nr 989126) wynika, iż wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 roku okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach określonego w art.184 ustawy wyklucza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art.32 ust.1a ustawy. Pogląd ten został wyrażony także przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 25 czerwca 2014 roku (III AUa 1345/14, Lex nr 1771008).

Do stażu pracy ubezpieczonego należy doliczyć okres pobierania zasiłku chorobowego przypadający po 14 listopada 1991 roku w wymiarze 7 miesięcy i 9 dni. Okres ten przypadął w czasie wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w Spółdzielni Pracy (...), okresu niespornego między stronami jako okresu pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę okres pracy w warunkach szczególnych zaliczony wnioskodawcy przez organ rentowy oraz sporny okres będący przedmiotem niniejszego postępowania (4 lata 2 miesiące i 18 dni), okres zasiłków chorobowych (7 miesięcy i 9 dni) wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w takim charakterze.

Na marginesie należy wskazać, iż w przypadku zaliczenia wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w Zakładach (...) tylko na stanowisku formierza (od 1 lipca 1980 roku do 15 sierpnia 1982 roku – 2 lata 1 miesiąc

15 dni) to okres ten wraz z okresem niespornym pracy w Spółdzielni Pracy (...) (12 lat 6 miesięcy i 20 dni) i okresem pobierania zasiłków chorobowych (7 miesięcy i 9 dni) wynosi ponad 15 lat.

Reasumując, wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury na podstawie art.184 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach

- 1) ukończył 60 lat – 2 października 2016 roku,
- 2) do 31 grudnia 1998 roku ma ponad 25 lat stażu pracy,
- 3) złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.
- 4) do 31 grudnia 1998 roku wykazał staż pracy w szczególnych warunkach ponad 15 lat.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ww. ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 14 października 2016 roku, a ukończył wymagany wiek w dniu 2 października 2016 roku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. G. prawo do emerytury od dnia 2 października 2016 roku.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS.
2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.
3. Doręczyć pełnomocnikowi ZUS odpis protokołu rozprawy.

19.04.2017 r.